איך מכרו שדים מקלות כסף וזהב.

אגדה קוריאנית

וזה מה שמספרים האנשים.
בכפר אחד חי זקן עני שעל לחי שמאלית שלו צמחה בליטה גדולה. כולם צחקו מהמראה הזה והוא בשום אופן לא הצליח להתפטר מהבליטה. יום אחד יצא הזקן ליער כדי לאסוף קצת ענפים יבשים להסקה. אך לא האיר לו מזל באותו היום, רק מעט ענפים יבשים היו ביער. לכן הוא הלך הלאה והלאה לתוך היער, אך שם מצא עוד פחות עץ יבש. התחיל להחשיך והזקן החליט לחזור הביתה. עבר מחצית הדרך והלילה כבר ירד. נבהל הזקן "איך אלון כאן ביער? כאן תחת שמיים פתוחים?"
רק התחיל לחשוב כך ומשום מקום הופיע לפניו בית איכרים נטוש, מגודר סביב, עם שערים גדולים. נכנס הזקן לבית, מצא בחדר אחורי מחצלת, נשכב עליה ונרדם.

בלילה התעורר הזקן מרעש מוזר. התחיל להקשיב ואחר כך הציץ דרך סדק בדלת. וראה -שדי היער באו לשחק בבית הנטוש. כל שד החזיק מקל גדול, מכסף או מזהב, ובמקלות אלה דפקו השדים בגדר, בשערים, בקירות, וזה עשה את הרעש.
נבהל הזקן. מה יקרה כשהשדים ירגישו בו? ואז החליט שמוטב להבהיל אותם. קול חזק היה לזקן. קול חודר כזה שכאשר שר, זכוכית רעדה בחלונות. עכשיו הוא התחיל לשיר בכל כוחו. "בקול שלי" חשב "אבהיל את השדים."
אבל השדים דווקא באו לשמוע את קולו של הזקן. עומדים ולא זזים. כנראה השירה מוצאת חן

בעיניהם. והזקן שר ושר עד בוא השחר. ראה, השדים מתכוננים לעזוב. ואז השד הגדול ביותר משתחווה לפניו יפה ושואל "אמור לנו, דוד, מאין לך קול כזה יפה."

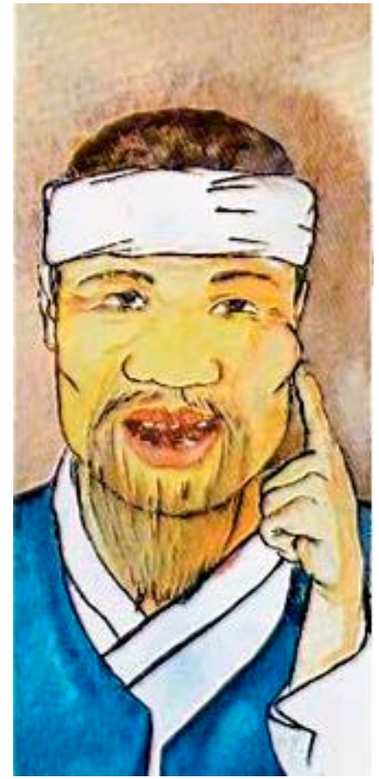

והזקן אומר "הקול שלי בא מהבליטה שעל הלחי שלי."
הביט השד הגדול על השדים האחרים וביקש "תמכור לנו את הבליטה שלך. גם אנו רוצים לשיר יפה."
"קחו אותה" אמר הזקן
"ובתמורה תנו לי רק את המקלות שלכם. קול דפיקה שלהם נשמע יפה מאוד."
השמש כבר עלתה והשדים מיד נעלמו. ואת המקלות זרקו ליד דלת הבית. שם הזקן את ידו על הלחי - הבליטה איננה. עכשיו במקום ענפים להסקה אסף הזקן את המקלות של השדים והלך לסאול. שם מכר את הכל בכסף רב. כל כך הרבה כסף שנאלץ לקנות לו סוס כדי להעמיס עליו את השקים עם מטבעות.

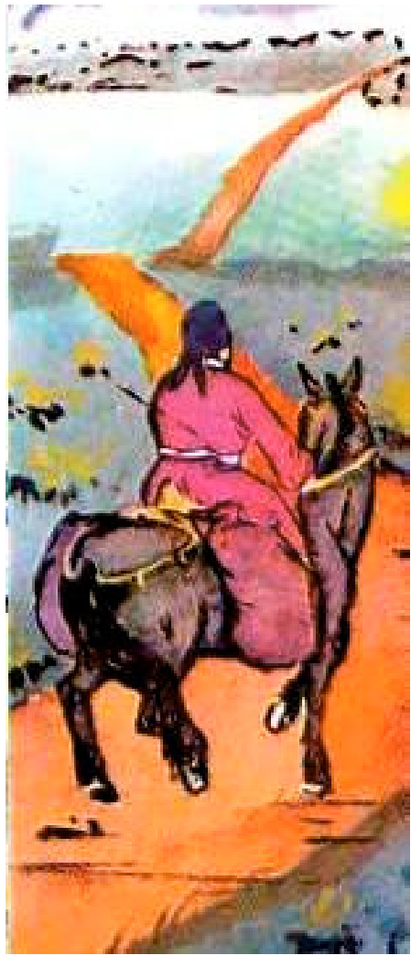

מסאול נסע הביתה עם הרבה כסף ובלי בליטה בלחי.
כשהגיע הזקן לכפרו כולם השתוממו. מאין לו סוס?
התחילו לשאול איפה הוא התעשר כל כך. והזקן מספר על כל, מה היה ואיך היה. לא מסתיר דבר.
ובשכנות עם הזקן חי גם גביר אחד, עשיר מאוד, שגם לו הייתה בליטה גדולה על הלחי, אבל על הימנית. וכשהשכן העשיר שמע את סיפורו של הזקן התרגז מאוד.
"לא אסכים שאצל האומלל הזה יהיה יותר כסף מאשר לי. אלך לשדים וגם אני ארמה אותם. וכך גם אתפטר מהבליטה המכוערת שלי!"
ועוד באותו הערב יצא הגביר ליער. שם מצא את

אותו בית הנטוש, התיישב בו והמתין ללילה. ושוב בחצות באו השדים ועשו רעש במקלות שלהם. מכים בהם בכל מקום, במקלות זהב ובמקלות כסף.
התחיל הגביר העשיר לשיר בכל כוחו. שירה שלו לא יפה הייתה, אבל כל כך חזקה שענפים יבשים התחילו לפול מהעצים סביב.
השדונים שמעו את השירה. "אהא" אמר השד הגדול "שוב בא אלינו הזקן הרמאי." נעמדו השדים סביב לעשיר, מקשיבים לשירה, מגחכים. והגביר משמחה לא מפסיק לשיר, ממש את גרונו מרוקן.
השתתק לרגע כדי לנשום, והשד הגדול שואל "אמור דוד, מאין לך הקול היפה הזה?"
והגביר רק לשאלה זו מחכה ועונה "הקול שלי בא מהבליטה הזו, שעל לחי הימנית."
התחילו השדים לצחוק "אך, זקן רמאי! כבר אתמול רימית אותנו ועכשיו אתה מנסה לעשות זאת עוד פעם?"
והשד הגדול אומר "הדבקתי לי את הבליטה שלך על לחי, וחשבתי שאוכל לשיר. ניסיתי פעם, פעמיים ולא יצא לי כלום.
בבליטה שלך אין קול כלשהו. אז קח, קבל אותה בחזרה!"
ובמילים אלה השד זרק לגביר העשיר את הבליטה ללחי השמאלית.
עלתה השמש והשדים רעשו, צחקו, שרקו ונעלמו יחד עם המקלות שלהם. והגביר העשיר עד סוף חייו נשאר עם שתי בליטות גדולות, אחת על הלחי הימנית, שנייה על הלחי השמאלית.